

Agyó Moszkva
Csó Szerelem

ÁGOS ÉVA

ÁGOS ÉVA

**AGYŐ MOSZKVA,
CSÁÓ SZERELEM**

Minden jog fenntartva!
<https://eletiranytu.hu>

2011

„Sokak szerint, az élet nem több mit egy előre megrendezett színdarab, egy kacsalábon forgó nagyszínpad közepén, amelyből bármelyik pillanatban kizuhanhatunk. Előre elrendelt események, precízen kiválasztott szereplők, s egy jól megírt forgatókönyv...

Valóban csak ennyi volna? Az életünk, amelyből köztudottan csak egy létezik, valóban játék volna?

Nem – az élet nem játék, és legfőbbképp nem színdarab! Az élet, egy sokszínű „ajándék.” Olykor kegyetlen. Rideg. Máskor simogatónak kellemes, és van, hogy lemondással, kompromisszumokkal teli, de mégis a miénk.....

Jómagam átéltem már a zordságát, éreztem a melegét, és volt, hogy képes lettem volna, önszántamból leugrani arról a bizonyos „körhintáról”

Végül mégsem adtam fel..., és miközben harcoltam az „életemért”, kicsit átértékelődtek bennem a dolgok. Rájöttem, hogy lehet az élet akár színdarab is, ha jól forgatjuk a „lapokat”, nincs lehetetlen. Mi döntjük el, hogy kikkel játszunk, hogy melyik oldalon állunk, hogy feladjuk-e. Vagyis, ha nem tetszik, a szerep, egyszerűen írunk magunknak egy új forgatókönyvet.....”

*

Az M0-ás körgyűrű, - amit sokan csak halálkanyarnak becéznek - köztudottan gyakran bedugul. Így van! Tíz utamból, legalább hat esetben előfordul: baleset, durrdefekt, de megesett, hogy egy „öngyilkolni” készülő vadbarom miatt, minimalizálódott kb. nullára az iram.

„Beleseti torlódás” - mutatta a fekete fényújságon, narancssárgán villogó, figyelmeztető felirat.

- Remek – biztattam meg magam, de nem volt mit tenni.

A jó öreg nullás, betyárosan beállt. Ismét. Most először képzeltem el felülről, és kezdtem el agyalni: vajon a magasból nézve tényleg gyűrűre emlékeztet? De miért nem láttam még sosem odafentről? Na egyszer meg is nézem magamnak – tépelődtem, jobb híján, közben meg idelenn a valóság, és a bennem gyülemelő keserűség között egy jó nagy egyenlőségjelet véltem felfedezni.

Ez a fajta keserűség, évek óta jelen van, az életem. Társamul szegődött, mint egy hűséges kutya, és nem tágit. Szóval nem a dugó az oka.

Persze a mögöttem álló három év alatt, már tettem szert némi „cukorra”, de az vajmi kevés ahhoz, hogy úgy igazán megédesítse az életem. Nem. Arra, nem kerül már sor, legalább is ebben az életben bizonyosan nem.

Hogy mit jelent keserűnek lenni? Kiábrándultan kémlelni a világot? Tudomást sem venni, azokról a lehetőségekről, amelyekben talán ott lappang a „kikelet” új szépsége?

Üres, kegyetlen, kifejezhetetlen szó ez.

Szerethetetlen! Megszokhatatlan! Üldözésre méltó állapot!

Valahol az éppen még elviselhető és az elviselhetetlen között helyezném el. Mélyen, benned ülő, kiábrándultságot, világvége hangulatot áraszt szét, az egész belsődben. És ami a legrosszabb, ha komoly adagot kapsz belőle, talán sosem múlik el nyomtalan.

Amikor, egy-egy diétám elmaradhatatlan részeként a grapefruit kifacsart levét iszom, arra gondolok, hogy valóban kell ez nekem? Megéri két napon keresztül, mérgezni magam a tudatalattimon keresztül? Mert azt teszem, ugyan akaratlan, de mégis, a zamatosnak semmiképp sem nevezhető ízébe, újra és újra beleborzongom.

Mondjuk, mikor iszom, semmi bajom vele, de amint az utolsó korty is lebukfencezik a torkomon, előbb lefagyok, utóbb kiver a víz, harmadjára pedig úgy kettőt, hármat, négyet ötöt.. szóval sűrűn köpködöm, de az íz nem moccan, továbbra is a torkomban topog.

Jó, azért vannak, akik szeretik. Szeretik a narancsforma gyümölcs zamatát, az élet közel sem szebb oldalát. Igen, hihetetlen, de léteznek ilyen emberek, bár az talán túlzás, hogy szeretik, inkább azt mondanám, hozzászoktak. Olyannyira, hogy már-már szerethetőnek érzik.

Valaha én is e klán oszlopos tagjaként, bizony közékük tartoztam. Ők azok, akik félnek, félnek a boldogságtól, és inkább önszántukból lemondanak minden szépről.

Hogy én is így tettem –e? Önszántamból sétáltam-e át a „keservesebb oldalra”? Koránt sem.

Ha az ember választhat, ha nem érték még csalódások, nem ismeri a fájdalmat, még csak el sem gondolkodik ilyesmin.

Igen, ez is tapasztalat!

Jómagam, vidám, harsány és túlon túl nagyszájú „jánya” voltam. Egészen addig, amíg meg nem történt a visszafordíthatatlan. A fájdalom, eltéríthetetlen bumeráangként hatolt a lelkembe, és többé már nem voltam ugyanaz.

Mitől lehet kiégni? Mitől lehet azt érezni, hogy vége? Mi készíthet arra, egy a huszas éve elején álló lányt, hogy megkeseredjen? Mitől borul be, úgy hogy többé már nem is akar sütni a nap? S miért pont velünk történik az..., a kíméletlen, a marcangoló, ami bár élünk, mégis megöl minket?

„Örökre vége” – „Többé nem jön vissza” – Igen, az örökre vége, a végső búcsúzás egy olyan felsőbbrendű erő, amivel szemben még a legerősebbek is tehetetlenek. Lehet kapálózni, visítani, zúzni és rombolni, akár szembemenni az egész világgal, értelmetlen hajsza.

Azóta sok víz lefolyt a Dunán – valahogy így mondják ezt a Magyarok – és az a kiűzhetetlen világvége hangulat, ami egyik pillanatról a másikra rám zuhant, mára halványodni látszik.

Ugyanakkor, tisztában vagyok vele, hogy a fölöttem lebegő égbolt nem lehet már számomra felhőtlen, s a nap sem fog teli szájjal vigyorogni.

Elfogadtam! Tökéletesen megelégszem azzal, hogy bár felhőkkel a fejem felett élek nem esik folyton, és az én „napom” csak úgy csendben, magában mosolyog.

Megköszönöm az életnek, hogy már nem fáj annyira, hogy elviselhető, hogy nem halok bele.

Igen, a kristály tálka, melyben az én életem cukrát tartották, egy nap, a földre gurult és széttörtött. Ezer darabra hullott. Szétszóródott szilánkjeiből még ma is fellelhetők részecskék szanaszét a lelkemben. Sokáig sirattam a képzeletbeli cukortartót és a benne lévő kristályos

szemeket. Majd eljött a fordulat és máshogy kezdtem el látni a dolgokat. Megértettem, hogy bár a cukortartó eltörött, a polcon, a zacskóban van még cukor bőven, s csak rajtam áll, hogy az elveszített szemeket siratom, vagy pedig megtanulom szeretni, azokat, amelyek még megvannak.

Mondjuk épp most a dugó közepén, semmit nem érzek az élet édesebb oldalából.

Mellettem a jobboldali sávban kamionok érik egymást. Mintha, különféle színű, felnagyított, tejes dobozok sorakoznának a Duna felett átívelő, nehéz tartóoszlopokon tespedő hídon. Nem szerettem ezt. Mindig eluralkodott rajtam egy kisebbfajta pánikhangulat, akárhányszor hídon keltem át.

Nevetséges – mondogatta mindig Tatjana barátnőm, egy-egy hidas siránckozásom után – te, aki folyamatosan ingázik Moszkva és Budapest között, te, aki többet ül repülőn, mint vonaton, te, aki még szinte meg sem születél, és máris karib-tengeri hajózáson vettél részt, pont te tartasz a hidaktól???

A barátnőm kijelentéseiben ott rejtőzött az igazság, én mégis, ezeket a szerencsétlen víz felett függőket, fő ellenségeimnek tekintettem. Nem tehettem róla, félelmet keltettek bennem. Olyan komorak és bőszen voltak. Sugárzott belőlük a hatalmasság, a dölyfösség. Mindahányszor áthaladtam egyikükön- másikukon, mindig úgy éreztem, legszívesebben levetnének a hátukról.

Erre tessék, itt vesztegtek a „se eleje se vége” sorban, a Duna kellős közepén, egy Istenverte régi hídon.

A Lexus motorja kitartóan bögött, ahogy egy-egy kisebb indulásnál gázt adtam, de hiába, a sor továbbra sem haladt. Hol is vagyok már a 150-es tempótól, amit az M7-en nyomtam.

Ja – ja kb. ennyivel zúgtam végig az autópályán, s úgy terveztem cirka két óra és leérek Szentendrére. Ahogy azt a királylány elképzelte. Ehhez képest, már harminc perce araszolgotok, millimétereket előre.

Egyszóval dugó, magány, s messziről már mennydörög. Jó kilátások. S bár Szentendrétől csak 30 km választ el, mégis olyan messzinek tűnik.

Messzi.. találó kis szócska ez. Az én nyelvemen úgy mondják: **далеко**.

Bizony, messzire kerültem az otthonomtól: Moszkvától, s még messzebb a Chenkova „Palotától” Távol Alexejtől, és távol a nagy jövőtől, s még mindig túl közel a múlthoz....

Ki gondolná, hogy egyetlen kis szócskában mennyi minden benne foglaltatik. Mert egyszerre jelenti a kihagyott lehetőségeket, a soha ki nem mondott szavakat, a kötődést, a hiányérzetet, az otthont.

A messzeség, nem fáj, hiszen vágyódtam a távol után. Menekültem, űzött vad módjára, hogy majd egy másik országban könnyebb lesz.

Ma már úgy élek Szentendrén, mintha itt születtem volna. Ismerem minden apró szegletét, a sarki virágárustól kezdve, a legkisebb utcanévtábláig.

Viszont, valahányszor meglátom a tévében Moszkvát, akár mennyire is tiltakozom, belesajdul a szívembe. Mert az Orosz főváros, a maga hatalmasságával, néhol ridegségével mégis az én otthonom. Volt! Eddig. Ma már nem az!

– A fene ebbe a dugóba – doboltam mérgesen a kormányon, hosszú, tűzvörösre festett körmeimmel...

A piros az én színem volt. Bár mi oroszok, imádjuk a virágmintát, a citromsárga és a királykék kombinációját, mégis nálam, a vörös a favorit. Szeretem minden árnyalatában. A körmömön, a számon, az ékszereimben, a ruháimban és cipőimben, még szép, hogy az alattam „pöfögő” Lexus is vörösben pompázik.

Az őseim viszont, nagyon, nem díjazták a vér színe iránti lelkesedésem.

„Lányom – skandálta oly sokszor anyám - a vörös, az erotika színe. Vigyázz vele. Nemcsak olykor kihívó, hanem mindig. Egy cári sarj ne legyen kacér. Apád és a rang mégis csak több tiszteletet érdemel”

A kútba a tisztelettel, és a szabályokkal. Az elvárások, na azok meg elmehetnek a búsba.

Alexander Chenkova gyermekének, feleségének, egyáltalán családtagjának lenni, nem volt könnyű feladat.

Az ember sajnos, nem választhatja meg hová szülessen. Engem egy fényűző palotába dobott le a „gólya” - gondolta jól tesz velem, az oktondi. Miért is lenne másként: *tíz családnak elegendő nagyságú rezidencia, pénz, befolyás, nemesi rang, ugyan mit is akarhatna jobbat ez a picurka lány.*

Kár, hogy az állatoknak nincs egy szemernyi eszük sem, mert ha a gólyának lett volna némi sütnivalója, egyetlen gyermeket sem dob le, az aranykalitka közepébe. Mert a Chenkova palota – egymás között szólva – épp egy ilyen hely volt. Egy arannyal körbefuttatott, rácsok nélküli kalitka. Persze álszentség lenne panaszkodni, hiszen sosem szenvedtem hiányt semmiből, és a szüleim, keresve sem találhattam volna jobbakat.

Ha mindehhez nem lett volna, azaz ostoba „cári örökség”, - *ami miatt* folyton, árgus szemekkel figyelték a családot, *ami miatt* magán iskolába kellett járnom, külön kísérvél, *ami miatt* nem mehettem el egy diszkóba a haverokkal, *ami miatt* nem élhettem normális tini életet – bizonyára megköszönöm a sorsnak.

A dugóban ülve mindig rám szakadnak az emlékek. Kikerülhetetlen.

Sokszor hadban álltam apámmal, pláne a kamaszkorban. Mintha ma történt volna, olyan frissen él bennem a hangja, s a meghökkent arca.

A 19. – et töltöttem azon az április 28.-i napon. Régóta dédelgetett álmomat valósítottam meg, és rettentően büszke voltam magamra.

Makar Chenkova másként vélekedett:

- Hogy tehetted ezt velünk lányom? - türelmes embert meghazudtolva ordította ki magából a dühét - Így akarsz az elnök tiszteletére adott estélyen megjelenni?

Őszintén, nem értettem, s mind a mai napig nem értem, miért akkora katasztrófa, hogy a „seggig” érő hajamat, gomba séróra cseréltem. Utáltam a hercegnős stílust. Bár az voltam, egy modernkori hercegnő, azért még sem a középkorban éltünk.

- De apu, nem az őskorban élünk. Ébresztő, már nem hordanak a hercegkisasszonyok fűzőt, és loknis haját. Nem járunk hintóval, és nem futár viszi a leveleink. Internetezünk, bulizunk, ha kell haját vágatunk. Én tudom, hogy az őseim cári rangot viseltek, de mi már nem vagyunk azok.

- A vér akkor is kötelez, és igenis hüen kell ragaszkodnunk a szabályokhoz, még akkor is, ha az ősi rangot nem úgy tisztelik már, mint anno.

A bálig még egy hét volt hátra, s tetszett vagy sem, rendezni kellett a sorainkat apuval. Nehezen de megbékélt a rövid szőke hajammal, s már majdnem egészen jóban is lettünk, amikor jött a második felvonás.

Testhez álló, tűzvörös mini ruciban jelentem meg a fogadáson. Hála a Chenkova géneknek én is magas testalkatot kaptam a teremtőtől, és ehettem bármennyit az alakomon nem látszott. Magas voltam, és vékony. Hófehér bőröm, és hajam rikított a ruha vörösségében, csak a régi tollak tintáját idéző kék rondított bele az összhangba. Vagy mégsem? A vörös ruha, a kék szemek, és a szőke haj, olyan igazi, cifra, orosz dizájn. Nagyon tetszettem magamnak azon az estén, amivel apu szintén nem érett egyet.

Később megértettem miért is olyan fontos az estély.

Akkor ismertem meg Alexejt. Az elnök legidősebb fiát.... Az én jövődöbelimet....

Kiakadtam! Jogosan.

- Mégis mikor akartad ezt közölni velem apu? – rikácsoltam kikelve magamból
- Nádja, a legjobbat akarjuk neked – magyarázta
- A legjobbat? Azzal, hogy eldöntitek helyettem, kihez kössem az életem?
- Alexej Buzjakov rendes ember....
- Az, és véletlenül az elnök fia, ezt el ne felejtsd hozzátenni. Én nem házasodom érdekből... Ezt ne is várd tőlem! Ahhoz megyek férjhez, akit igazán szeretek!!!!.....

Istenem – tértem vissza a jelenbe – milyen régen is történt mindez. Tényleg távol járok már az egykori életemből. Ma már úgy élek, ahogy nekem tetszik. Senki nem szól bele, mit vegyek fel, hogy viselkedjek, hová menjek, vagy épp mit egyek. A kutya sem villogtatja rám a vakuját, lévén mert fogalmuk sincs róla, hogy bizony én, 29 évvel ezelőtt, Moszkva városában, egy Chenkova első, és egyetlen gyermekeként hajnali három óra 45 perckor láttam meg a napvilágot. Senki nem sejti, hogy egy orosz „hercegnő” jár kel körülötte, de ez nem is baj.

Sokáig tervezgettem, hogy kitörök a burokból, hogy a folyamatos lázadás után, végre cselekszem is. Leverem a körülöttem terpeszkedő falakat, és egyszerűen világgá megyek. Keresek magamnak egy másik, sokkal jobb, nyitottabb, szabadabb világot. Elég nagy a földgolyó ahhoz, hogy meglegjem az utamat.

És igen, akkor, ott, három évvel, négy hónappal és tíz nappal ezelőtt, meg is találtam. Ráleltem az utamra, egy olyanra, amit majd két hónapon át, élvezettel ismergettem...

Levonva a konklúziót, ma már bizton állítom: Koránt sem biztos, ha mondjuk egy dugó kellős közepén csücsülsz, kilátástalan, araszolgatva, negyedóránként jó esetben egy kocsi hosszát haladva, hogy valami rossz kezdetét jelentené.

Mert azon a délutánon, ott a Moszkvai forgatagban, na akkor is épp így kezdődött minden.

Azóta sem láttam annyi autót összegyűlni egy helyen. Ráadásul nálunk, tripla ekkora az autópálya. Négysávos, és kétszintes. Úgyhogy jöttek jobbról, jöttek balról, sőt még a felüljáróról is, épp mindenki a fővárosból kivezető útra akart rákapcsolódni. Egyszóval nyomor a köbön, de duplázva.

Most mondjam, hogy reggel kilenctől, délután kettőre érkeztem meg apám irodájába. Az öreg tombolt, - mondtam, hogy küldök érted egy helikoptert – na - ná, persze, hogy a dugó közepébe még épp elfért volna egy helikopter. Vagy mondjuk, mint James Bond leengedik a kötelet és én, az orosz *hercegnő* a lábaim közé kapom, és máris odafenn vagyok.

Apám és az ő hihetetlen ötletei. Na mindegy meghallgattam, elemésztettem és már indultam is tovább, természetesen kerülő úton.

Pechemre mások is így tettek, és hiába az ötlet, ismét a dugó várt. Már szürkült mikor megcsillant a fény, a kocsisorok végén. Boldogan tapostam a gázba, és élveztem, ahogy a szél a hajamba csimpaszkodik, összekócolja, az arcomba fújja...

Hirtelenjében eltűntek az autók, és mintha az iménti kocsisor, nem is létezett volna.

Egy ócska kis földúton haladtam tovább, ismeretlen falucskákon át. Igen, leéltem több mint 26 évet Moszkvában és fogalmam sem volt róla, milyen aprócska kis, „nevenincs” települések veszik körül. A művelt *hercegnő*, ah, nem is érdekelt. Viszont az út mentén veszteglő fekete BMW – és a mellette térdelő, félig meztelen férfi, nagyon is felkeltette az érdeklődésemet. Valószínűleg ő is felfigyelt a messziről érkező zúgásra, ami felkavarta a kietlenség csendjét, mert mire mellé értem már „stoppoló” állásban várakozott az út szélén.

Lelassítottam. Gyorsan kellett döntenem, de Istenem mit csinállok? – korholtam magam – amikor a kabriómban bizony már az útszélén parkolt.

Egy félisten pózolt előttem, ráadásul meztelen felsőtesttel. Ordított róla, hogy ő biz egy igazi olasz. Többször jártam már Nápolyban. Ott jobbra motorral közlekednek, egy falatka strand nadrágban, aranybarna izmokkal, és, és, és.... olyan csábítóak, hogy hajajj.

A defektes fickó, az annyira olasz volt amennyire csak lehetett. Vélhetően jó ideje a járgánya mellett dolgozott, mert nagyon csatáros volt. Szórtelen, bronzbarna mellkasán olajfoltok díszlegtek és félhosszú, koromfekete lobonca is vizes hatásban csillogott, épp, mint egy jó kiadós zuhany után. Bár hosszúságára csak következtetni tudtam, mert egy aprócska gumival hanyag coffba volt fogva, de végeinek kunkora túl ért a nyaki csigolyákon.

Zuhany.. Vele! Forró gőz, finom, krémes tusfürdő, simogató puha kezek, s a zuhanykabin oldalán elmosódó pára, mely az egymásba fonódó testek vonalát követi....

Nádja Chenkova! – vontam felelősségre magamat – mikor lettél te ennyire közönséges?

Ugyan drágám – válaszolt a képzeletbeli hang – most őszintén, találhat nő szebb ajándékot, egy kietlen kis poros utcában, mint egy olasz, csupa izom, csupa erotika hím, aki izzadtan, kócosan, olajosan is olyan energiát lövell magából, hogy asszony legyen a talpán, aki azonnal nem veti rá magát?

Ezen a ponton feladtam! A bennem éledgélő kisördög, aki bujaságra buzdít, szóhoz sem hagyta jutni az angyalkát. Bár szerintem ide egy tucatnyi angyal is kevés lett volna...

Bizony, ettől függetlenül is, be kellett rántanom azt a bizonyos képzeletbeli gyeplőt, mert a női fertályam, vészesen benedvedett.

Egy „gigarövid” nadrágot viseltem, és egy épp akkorka topot hozzá. Áldottam az eszemet, hogy ilyen „kitevősen” öltöztem fel, s magabiztosan szálltam ki az autóból, felé sétálva. Igyekeztem a lehető legdögösebb formámat előkapni.

– Ez bizony siralmasan fest – biccentettem a kerék helyére, ahol csak egyetlen vasgerezd ékeskedett. Tőle úgy két méter távolságra pedig egy láthatóan, kipenderített gumi – úgy látom, ezzel nem jutsz messzire – mosolyogtam

Az olasz is vigyorgott.

Óh anyám, láttam már ilyen típusú férfiakat, de ez a huncutság felfal engem. Ha korábban azt állítottam nedves vagyok, hát akkor ezennel kijelenthetem, hogy most „szarrá áztam”.

Elalélтам, elvesztem a szemei kékségében, a mellizmai feszességében, és a vérvörös, vastaghúsú szája szegletében megpihenő, aprócska kis anyajegyben.

Kicsaptam saját magamban a biztosítékot.

Sok hülyeséget műveltem már életemben, de hogy ennyire „nyálcsorgatva”, minden gátlást levetközve, vessem magam a mámorba.

Nádja Chenkova, te, te, komolyan ezt tetted? - kérdezgettem magamtól - most vajon tényleg megnyaltad a szádat, vagy csak bezavarnak a hormonok? Óh jaj nekem, hát tényleg megtettem. Igen, a pasas is megnyalta a sajátját, majd, ráadásként a mutató ujjával még újfent körbe is simította.

– Mit keres egy ilyen virágszál, ezen a kietlen utcán? – somolygott, az olasz, aki szinte tökéletesen beszélt oroszul – már félórája cseszem itt az időm, és te vagy az első, aki erre téved.

– Dugó elkerülő hadművelet – egye fene, gondoltam – én is megcsillogtatom a mosolyom – szóval, tehetek valamit érted? – kérdeztem „alig” kihívóan

– Ahogy így elnézlek, nagyon sokat tehetnél értem. – nem bírtam visszafogni a szemeim, és akaratlanul is a férfi csípőjére pillantottam. A testéhez simuló rövidnadrág alatt tökéletesen kirajzolódott az, aminek ki kellett. Gondolom a tekintetem megint csak beszédesebbnek bizonyult a számnál, mert a férfi arcán elégedett mosoly villant meg, s lazán hozzátette – Nagy pácban vagyok, nincs nálam gumi. Tudnál rajtam segíteni????

– Nem hordok ilyesmit a táskámban, - vágtam rá sajnos túl gyorsan, majd fülig vörösödve korrigáltam - izé – legyintettem – szóval a pótkerekem javítás alatt áll. Nekem is nemrég volt hasonló bajom...

A férfi jót derült rajtam. Kicsit bosszantott is, hiszen az nem járja, hogy én majd bele halok a látványba, neki meg még a szeme sem rebben.

– Hát jó! – fújtam visszavonulót, és rimámkodtam, hogy ne hagyja - úgy látom nem tehetek érted semmit.

– És én – termett mellettem hirtelen - én tehetnék érted valamit!

Nem, nem kérdezett, kijelentett, és ez borzasztó. Miért? Miért? Csak mert, ott, azon a kietlen kis poros utcán, én, az orosz *cári sarj*, felkínálkoztam egy útszéli defektszerelőnek. Micsoda szégyen! Micsoda gyalázat!

A szívem, mindeközben, belső énem keserves szavait meghazudtolva, vadul lüktetett. Mégis mi ez? Az esküvőtől alig két hónap választ el, és ismeretlen ez a fajta, heves szívdobogás? Soha nem tapasztalt mágnesesség bitorolja a testem, ami ellen tehetetlen vagyok? Mind közelebb kerülök az idegenhez, aki olyasmiket hoz ki belőlem, amit a vőlegényem még soha, s teszi mindezt egyetlen érintés nélkül.

Ez a férfi, izzadt, piszkos, és még ki is nevet engem. Hol a méltóságod Nádja?

Hol? Hol?

Hol is lehetne máshol. Nyilán odahaza maradt, a puccos Chenkova Palotában, anyám kezében, egy kis fa ládikában, jól lezárva...

Mialatt igyekeztem magammal kiegyezni, az én olaszom a tettek mezejére lépett.

Ledobta a kezében lógó villáskulcsot, és a derekamhoz érintette verejtékező tenyerét. Olajos kéznyoma minden bizonnyal bele ég a felsőmbe, de lehet még a bőrömbe is. Mocskos minden mozdulata, mocskos és szemtelenül izgató. Orrával végig szimatol, mint a kan kutya a szukáját, be akar venni, s én nem fogok ellenkezni. A bal csuklóját sűrűn körbefonó lánc hozzá-hozzá ér felhevült bőrömhöz. Libabőrözöm tőle. Lehelete forró, lávaként éget. Közel járt, már nagyon közel ahhoz, hogy becsókoljon a nyakamba, de még nem teszi.

– Hm - morogta – mennyei az illatod. Már tudom miért kellett épp itt defektet kapnom...

– Elvihetlek valahová? – kérdeztem kétértelműen

– Nem. Nem mész te innen sehová, mint ahogy én sem.

Tenyere felfelé vándorol a testemen, közben tekintete sem engedi az enyém. Belém fúrja vágyakozva mialatt kezei elérik a melleim.

Miféle erő képes vajon erre? Miféle erő hajt egy idegen karjába és üvölti szaggasd szét a testem?

Igen! Azt akartam szedjen szét, hogy lökjön a mámorba, hogy tegye, azt amit csak szeretne. Felkínáltam magam feltételek nélkül. Sokszor eljátszadoztam a gondolattal, hogy így „szeressenek” legyen benne düh, erő, vadság, leinkább nyíltság, hogy az eszem veszítsem bele a vágyba, hogy önkívületbe hajtsam magam és a partnerem. De nem, azt hittem ez csak a fantáziámban létezik, most meg itt vagyok és azt teszem, amit akarok. Megbolondítva magamat és őt is, akinek ez biztos rutin, biztos egy kaland leszek a sok közül, de nem érdekel. Teszek rá mi lesz holnap vagy egy óra múlva, a most létezik csak, ami minden eddiginél valóságosabb és mondhatnám, hogy édesebb, de nem az. Nem édes hanem zamatos, minden mozdulata érintése más – más ízt mutat, s fogalmam sincs mibe harapok épp bele.

Nagyokat sóhajtva vonaglok, úgy-úgy mint egy útszéli cafka, de mennyire élvezem. Ha magamnál vagyok biztos előnt a szégyen attól amit érzek, ahogyan viselem, ahogyan mutatom. Zihálok, pedig még alig van mitől. Kezemmel átfogom izzadt ujjait s masszírozását még intenzívebbé teszem saját melleimen. Hátra vetem a fejem, s szanaszét rágom a saját

szám. Vágyódom a csókja után, de még mindig nem tartunk ott. Hirtelen a nyakamba harap, mélyen, lágyan, nyelvesen. Cirógatja az ádámcsutkám. Csókláncot fűz a nyakam köré. Felfele vándorol az államig, finoman beleharap. Közelít a számhoz, friss borostája kellemesen cirógatja arcomat. Nem szúr, nem éget, csak simít, csiklandoz. Az örületbe kerget. Szorítom magamhoz, érzem a szíve lüktetését, s ágyékának keménységét. Két tenyere közé fogja az arcomat és végre megcsókol. Finoman érintkeznek az ajkaink, majd épp így a nyelveink. Szeretek csókolózni, ő igen, vele... Vele szeretem, szinte érzem ahogyan még a nyelve is lüktet a szenvedélytől, s érzem a sajátomat is. Mohón, fuldoklón csókolom, ő felveszi a ritmusom. Bele akarok túrni a hajába, de nem tudok. Kitépem belőle a gumit és a fekete zuhatag kitarul előttem. Boldogan simítom végig, majd bele vesznek az ujjaim. Finoman belekaparok a nyakába. Felnyög. Élvezi amit csinálok. Még erősebben csókol. A nyelve szinte már a torkomban matat. Ha bele fulladok sem érdekel.

Testének természetes illata megcsapja az orrom. Nem hiányzik róla a dezodor. A verejték szaga keveredik az olajával, amihez társul a természet friss levegője. Finomabb ez minden parfümnél.

Csók közben rutinos kézzel fejt le rólam a felsőm, a melltartót is beleértve. Szabadnak érzem magam, ott a kietlen utcán egy idegen férfi karjai között, félig meztelenül. Hihetetlen, de a legjobb dolog egész eddigi életemben. A bőrünk összeér. Olyan ismerős az érzés mintha a mási felem lenne, drog a testemnek. Egy ajzószer, ami kiirtja a tiszta gondolatokat a fejemből, és csak őt látom és érzem. Ez semmihez sem fogható.

Olajos kezével körbe keni a bimbóimat, majd egy vékonyka csíkot rajzol lefelé egészen a köldököm vonaláig. Nyelvével követi az általa húzott ösvényt. A bal mellemmel kezdi, nyalja, falja ahol éri. Szabad kezével alám nyúl. Kissé megemel. Benyúl a sort alá, azt gondolom mindjárt belém fúrja ujjait de nem teszi. Követi az olajcsíkot, végi csókolja. Köldököm alatt megáll. Felnéz rám. A szemei izzanak a vágytól. Nekidönt az autónak. Akaratlan terpeszbe helyezkedem. Mindkét lábam végig simítja, érces, természetes tenyerével. A térdemnél kissé elidőzik, úgy tűnik tetszik neki a kicsikét kikandikáló csontocskám, ami valószínű velem született hiba. Bár a mama mindig azt mondta ez is a cári felséggel egyike, hogy van valami a külsőnkben, valami kicsike más. Mondjuk, álló helyzetben alig látszik a csúcsos kis csont a bal térdem alsó ívében de ő észreveszi.

Kajánul mosolyog fel rám. Hogy lehet valaki egyszerre kisfiús és rosszfiús? Nagyokat nevetgélek magamban, de mikor a fogát a combom belsejében érzem, elapadnak még a gondolataim is. Nyelvét próbálgatja a nadrág alá nyomni, de mikor nem sikerül, azon keresztül érzem gyengéd harapásait testem legbulyább pontjában. Nadrágon át. Te Jó Ég! A vékony anyag átengedi az érintést. Nagy terpeszben állok a semmi közepén és egy olasz épp sorton keresztül a nyelvével dugja a nőiességem. Lenézek rá, tetszik a látvány. Ha nem lenne képtelenség azt mondanám mindjárt elélvezek. Hozzá nyúlok a fejéhez. Nyomom mind mélyebbre magamban és már nem bírom visszafogni mozgásom sem. Kéjesen nyomom a csiklóm az arcába és az istenverte nadrág már kívül – belül csatakos. Felsikítok! Kezével hátulról benyúl a nadrág alá és belém mélyesztí az ujjait. Erősen mozgatja. Nem bírom. Le kell állítanom. Elhúzódom. Sietősen letolom a nadrágom. Ő még mindig előttem térdel, s fekete fejéből rikít huncut vigyora.

- Finom vagy királylány – cuppog – szeretem az ízed, meg azt ahogya élvezed.

Nem tudom mi ütött belém, de visszafordíthatatlan szutyok lettem. Magamhoz nyúlok mialatt ő még mindig csak térdepel előttem. Körbe – körbe simogatom a csiklóm, másik kezemmel a mellem. Mind jobban és jobban fel akarom őt húzni. Sikerül.

Elém lép, úgy gombolja le magáról a nadrágot, másik kezét az enyémre téve izgatja a csiklóm. Néha mellé nyúl, és szabad utat engedve matat bennem. Végre ő is meztelen. Éhesen nyúlok az ágyékához. Jóleső megérinteni. Legszívesebben hevesen szétráznám de hosszan akarom élvezni. Finoman cirógatom, miközben ő hangosan nyögdécsel. Ismét nagyon közel érzem a gyönyört. Fájdalmasan, könnyörögve nézek rá. A motorháztetőre ültet, de nem kerültünk egy szintre. Le akar venni, de nem hagyom. Lejjebb csúszom, testem hátra vetve kínálkozom fel neki.

Könnyedén csusszan belém. Végre eggyé lettünk. Forró voltam és nedves, ő meg piszkosul masszív, mégis úgy érzem elveszik bennem. Egyik lábam felhúzem, hogy mélyebbre tudjon hatolni. Előre nyúl a nyakam alá. Hajamat hátra húzva erősen tart mialatt egyre ütemesebben mozog. Marom, csípem ahol érem. Sűrűn liheg felettem, verejték és a szájából kicsorduló nyál keveréke csurog a mellemre. Eszeveszett extázisba kerülök. Ő is remeg. Zilál, lüktet s mind mélyebbeket lök bennem. Néha megáll, visszatart de én már menni akarok. Vágyom a kielégülést.

- Elég – szólít meg két sóhaj között – mássz és fordult meg.

Az autónak támaszkodom, hátulról folytatja. Uralkodik rajtam! Mélyen, hevesen, kitartóan mozog néha úgy érzem szétszakadok.

Nem bírtam sokáig, az egész testem rázkódott a gyönyörtől, ami pillanatok alatt, mint egy csillagokkal teli égbolt borult rám. Előntött a forróság, felrobban bennem, mint egy atombomba, nagy sikítás közepette, amit az erőteljes férfihang maga alá gyűrt. Ő is kielégült. Látványosan, hangosan, ügyelve arra, hogy ne lehessen baj. Boldogságát egyenest a hátam közepére repítette.

Hogy miért csordul ki mindannyiszor a könnyem, amikor Umberto Torresre gondolok? Miért élem át újra és újra, amikor nem kellene? Miért nem tudom feledni? Miért nem sikerül túllépni?

Temérdek kérdés van az életemben! Megszámlálhatatlan... s közülük néhányra, már biztos sosem kapok választ.

Visszatérve a jelenbe újabb öt centit haladok a Lexussal, közben vörös körmeimmel, eltakarítottam az arcomra érkező kéretlen „vendégeket” Letörölhettem őket újra és újra... De nem telhetett el egyetlen hónap sem, hogy ne bukkanjanak fel ismét.

Umberto alapjaiban változtatta meg az életem. Vele új kapuk nyíltak ki. Mert az orgazmus számomra, bizony új keletű érzés volt. És akkor itt egy újabb kérdés: szégyen, ha egy hároméves kapcsolattal a hátam mögött, menyasszonyként, még nem jártam „orgazmusfalván”? Szégyen, hogy akivel mégis betértem a faluba, arról momentán semmit, még a nevét sem tudtam? Szégyen ide, szégyen oda, bár Alexejjel bejártam a fél világot, Ausztráliától kezdve egészen a Zöldfoki szigetekig, mégis Moszkva határától pár kilométerre, egy olasz karjaiban messzebb jutottam, mint vele egész három évünk alatt....

Nem szégyenkeztem. A „dolog” után, bevitettem Umbertót Moszkvába. – mert legalább a nevét megtudtam, úton a főváros felé. Szó nélkül visszafordultam, vállalva egy újabb dugót – ami szerencsére már kidugult – csordultig telve boldogsággal, kielégült nőként, fuvaroztam őt, egészen a megadott címig.

Odaértünk! Umberto kiszállt, átsétált az ajtóig. Nyomott egy csókot a kezemre és egy „ciao” kíséretében már el is tűnt a szemem elől.

Nem mondta, hogy találkozhatnánk még, hogy jó volt veled baby, nem mondott ő semmit sem. Úgy vonult ki az életemből, mintha soha nem is dugtunk volna a BMW tetején.....

Mindennek dacára, én, fülig érő szájjal mentem egészen hazáig, sőt még másnap reggel is mosolyogtam. Már attól féltem beállnak az izmaim, és úgy maradok.

Azt hittem, ha meglátom Alexejt, majd lesz némi szégyenérzetem, büntudatom, ilyesmi. Hogy majd egyszer csak lefagy a számról a mosoly, de nem.

Amikor két nappal később, egy futár jelentkezett nálam, nem is tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget. Egy tucatnyi vörös róza, kosárban. Alexej régen nem küldött már ilyesmit, gondoltam véletlen, hogy épp most teszi, mintha csak érezné, hogy talán elveszít.

A hozzá tartozó kártyát csak pár óra elteltével néztem meg:

Hercegnőm! A veled töltött pillanatok emlékeitől nem tudok, és bevallom nem is akarok szabadulni. Délután kettőkor várlak.

Ui: Hol? Hát itt, a kaputok előtti kis bokor mélyén.

Csókol: Umberto

Teltek múltak a napok. Először csak hetente kétszer találkoztunk, majd háromszor, négyszer, végül már minden nap. A kaland komolyra fordult, a szexből szerelmeskedés a flörtből, szerelem, lett.

Umberto Torres nem jó fiú volt. Ezt már a második „randikon” tisztáztuk. Mi több, személyében nem más rejtőzködött, mint az Olasz Camorra, egyik kisleányke.

- Én nem vagyok Herceg, ezt tudnod kell. A velejéig rossz vagyok. Drogokkal kereskedem, fegyverekkel, és sok embert megölettem már. Ezen túl, bármelyik pillanatban kaphatok pár golyót és vége. Így is vállalom ezt a szerelmet?

Annyi minden szólt ellene, a szerelmünk ellen, én mégis vállaltam.

Közben rohamosan közeledett az esküvőm napja, apám kiválasztottjával, Alexejjel.

Alexej kedves, csendes, rendes ember volt. Kitartó udvarlásával végül elérte, hogy megkedveljem őt, ezért adtam egy esélyt kettőnknek. Talán kár volt, hiszen szerelmet sosem éreztem. S mint utóbb kiderült orgazmust sem.

Az előzmények ismeretében érthető, hogy az én lelkesedésem az esküvő iránt, olyannyira mű volt, mint azok a próbababák a menyasszonyi ruhás boltban. Utáltam az egészet! Utáltam magam, amiért képtelen voltam azt mondani, hogy: *Állj! Nem megyek férjhez! Én más szeretek!*

Utáltam Alexejt is, mert olyan rohadtul kedves volt, s mert fel sem tűnt neki, hogy szenvedek.

Végül, a lehető leggöröngyösebb utat választottam.

Eljött az esküvő napja. Alexej talpig fehérbe öltözve várt az oltár előtt. Apám jobbján, kínkeserves érzésekkel vonultam be a vörös szőnyegen. És amikor az atya feltette a nagy kérdést én egy „sajnálom - al” válaszoltam, és kirohantam a templomból.

Előző este Umberto kétségbeesve győzködött:

– Nézd, ez a két jegy itt a kezemben, Barcelonába szól. Csak te és én. Se Olaszország, se Oroszország. Szökjünk meg! Kezdjünk új életet szerelmem! Nem lehetsz ahhoz, akit nem szeretsz.

A Tisztességet vagy a Szerelmet válasszam? Egyáltalán lehet dönteni?

Nem! Gusztustalanság lenne, Alexejt elhagyni épp az esküvőnk napján. De hogy éljek a szerelmem nélkül?

A Bazilikát magam mögött hagyva, éreztem, hogy a súlyok egyenként leszakadnak rólam, ahogy mind távolabb kerülök Alexejtől, és a kényszer házasságtól.

A reptér bejáratánál Umberto türelmetlenül járkált fel s alá. Már csak az út választott el minket egymástól, amikor összefonódott a tekintetünk. Umberto boldog volt.

Mosollyal az arcán érte a halál!

Igen, azon a napon Umbertót magával vitte a kaszás. A szemem láttára történt. Egy fekete autó hajtott el a bejárat előtt és szitává lőtték Umberto testét. Díszpáholyból néztem végig a kedvesem kivégzését. Elfelejtetni ezeket a másodperceket sohasem fogom.

Umberto minden áldott nap, figyelmeztetett, ha őt választom milyen élet is vár majd rám: folyamatos veszély, talán költözés, kábítószer és fegyverek. Ez az én világom édesem – mondotta – és, már ha akarnék sem tudnék kiszállni, de te megteheted.

Igen, megtehettem volna. Ha elég erős vagyok, talán legyűröm a szerelmet, de én nem voltam az. Inkább vállalva mindent, őt, a rosszfiút, s vele együtt a szerelmet választottam.

A szüleim, akik a tévében láttak a „kétes egyed” holtteste fölött zokogni, sívyszakadva rohantak a reptérre.

Igen, már őket sem érdekelte az egykori cári örökség, a rang, a feddhetetlenség. Nem foglalkoztak a szökésemmel kapcsolatos pletykákkal sem. Féltő, gondoskodó szárnyaik alá vettek, pedig nem pusztán elbotlottam, hanem a lehető legnagyobb vétettem.

Úgy robbantottam szét a családuk hírnevét, és haragítottam magunkra az elnököt és ezzel az egész politikai bagázst, mint egy gránát. Nagyot szólt, és soha helyre nem hozható romokat produkált.

– Umberto Torres egy gengszter volt – meséltem pár hónap elteltével anyámnak, amikor már képes voltam rá – sosem tagadta előttem. Egy bűnöző volt, aki két hónap alatt jobban megismert, mint Alexej három év alatt. A rosszfiú, aki itta a szavaimat, aki úgy szeretett, ahogy soha még senki. Akivel mozgalmasabb, két hónapot töltöttem, mint Alexejjel egész ismeretségünk alatt. Igen anya, Umberto Torres nem volt tisztességes ember, de akkor is a szerelmem volt. Az egyetlen férfi, akit igazán szerettem, s akit még most, a síron túl is, örökké szeretni fogok.

Alexejt azóta sem láttam. Nem is bírtam volna a szemébe nézni. Egy év telt el, és én bármennyire akartam, bármennyit dolgoztam apu mellett, s már-már jobban ismertem a fák típusait, mint a divatmárkákat, mégsem tudtam feledni őt, a gengsztert.

Végül – akaratlan bár – de apu segített a döntésben, amikor úgy döntött terjeszkedik a céggel. A borovi fenyőben rengeteg pénz van, és egy év alatt pengére kitanultam a bútorgyártás és értékesítés minden csínnyát - bínnyát. Elég erősnek és tanulnak éreztem magam ahhoz, hogy egy tekintélyes bútorgyárat igazgassak Magyarországon.

– Bízd rám a Szentendrei gyárat apu. Pont erre van szükségem! És egyébként is ott éltem négy évig. Budapestre jártam az egyetemem. Szerettem a várost, és, és, nem bírok... nem bírok tovább itt maradni. Szabadságra, függetlenségre vágyom. Felejtennem kell apu. Talpra állni, és itt nem megy. Folyton Umbertot látom magam előtt, a lövést hallom minden áldott este, amikor lefekszem és lekapcsolom a villanyt. A csend helyett a puskalövések zaja durrog a fülemben. Értesz engem apu?

Apu megértette, megértőbbnek bizonyult, mint amit elvárhattam volna tőle.

Bizony nagy út áll mögöttem... előttem viszont... csak nem? – tértem vissza a jelenbe.

A híd túloldalán három kamion „ölelkezett” egymásba. Nem festett szép látványt, durva „románcuk”. Mindenfelé üvegszilánkok, kitekeredett kerekek, betört szélvédők.

Két rendőrautó állta el a jobboldali sávot a roncsolódott járművek mögött, de már látszott a sor vége.

Hihetetlen, de újra felturbózhattam a motort és haladtam, teljesen az útzárig, majd azon túl. A visszapillantóban sajnálattal konstatáltam, szegény sorstársaim, akik még a dugó elején araszolgattak.

A lényeg, hogy én „jó” úton haladok. Igen, végre haladok. A Lexus hangtalan suhan az aszfalton, évezve a sebesség minden egyes kilométerét.

Én is messze jártam már, az iménti gondolataimtól, a visszapörgetett múltamtól. Azóta sosem nézek az útszélén tébláboló stopposokra, esetleg járgányukat bütykölőkre, még a „kurvákról” sem veszek tudomást, akik pedig nagyon zavartak eleinte. Egyszerűen nem látom meg őket.

Hogy mitől más is ez a nap mint a többi, s hogy, az M0 –ás dugó miért is olyan különleges, hogy még azt a bizonyos, *emlékezeteset*, is előhozta Alexejestől, Umbertostól, Moszkvástól, egyszóval mindenestől????

Már reggel ott motoszkált a levegőben a megmagyarázhatatlan. Lappangott benne valami sejtelmesség, valami édes és keserű egyszerre. Már a tükör előtt szemlélve a „benne lakozó” önmagam, már az sem tűnt hétköznapi. És most nem a wellness hétvége három napos

kényeztetésére gondolok. Még úgy sem, hogy egy nappal hosszabbítottam azon a bizonyos „hétvégén”

Hétfő van, egy szimpla hét eleje. Túl vagyok egy dugón, két hídon és egy viadukton. Ugyan mi történhetne olyan különleges?

Semmi, semmi nem történhet! Padlógázzal visszazúzok Szentendrére. Átöltözöm és irány a gyár. Kedden meg leugrom Debrecenbe, egy régen halogatott üzlet miatt.

Bár nem vagyok babonás, mégis azt mondom, ha integetnek a jelek, azért ne hagyd őket figyelmen kívül. Bizony, ami a levegőben érződött, a Gödöllői lehajtótól 900 méterre, várt rám, teljes valójában!!!!

Magas, tornacipős, laza farmeros, fehér pólós, kopasz srác toporgott az út szélén, hátán egy majdnem az üresség látszatát keltő, fekete hátizsákkal. Arcát már majdnem rövid szakállba futó borosta fedte, ez távolról is jól kivehető volt.

Stoppolt....

Elhaladtam mellette – gondolván, hogy Nádja Chenkovát nem érintik már meg, az útszéli suhancok.

Amikor a tested úgy cselekszik, hogy meg sem kérdezi az eszedet! Amikor az ész hiába kiabál, a tudatalatti egy lépéssel mindig megelőzi! Amikor a szív, akaratod ellenére, olyan „ámokfutásba” kezd, amiről tudod, hogy belehalhatsz, mégis tehetetlen vagy vele szemben!

Igen, akkor már nincs jelentősége a nagy elhatározásoknak, a „soha többé” fogadalmaknak. A tested és a lelked önálló életet él, tudomást sem véve az akaratodról, az eszed diktálta okosságokról, a veszélyről, ami a szíved körül kering.

Nem akartam megállni, a lábam mégis a fékre taposott. Nem akartam őt észrevenni, de a szemem mégis az alakja irányába tekintett. Nem akartam vele beszélni, de a kezem mégis megnyomta a gombot és az ablak leereszkedett előtte:

- Szia! Debrecen felé mennék! El tudnál vinni egy darabon????

Nem akartam neki válaszolni, de a szám azonnal mosolyra húzódott, és válaszolt helyettem.

- Micsoda véletlen. Éppen oda tartok én is.

Semmi dolgom nem volt aznap, másnap igen, de aznap semmi. Mégis képes voltam, Debrecenig utazni, egy stoppos kedvéért.

Hogy érdemes-e fejest ugrani az ismeretlenbe? Érdemes – e újra átélni azt, ami kísértetiesen hasonlít az elmúlt jóra?

Igen, érdemes...

A kellemesen, átbeszélgetett másfél óra végén, a stoppos – polgári nevén – Palkovits Döme – megkérdezte tőlem, hogy vajon láthat-e még valaha?

– Holnap, ugyan ebben az időben, utazom vissza. Ha te is itt leszel, velem tarthatsz....

Négy tél és nyár telt el azóta, hogy Döme bestoppolta magát az életembe. Attól kezdve elválaszthatatlanok lettünk. Összeházasodtunk! Együtt vezetjük a bútorgyárat, s rengeteget utazunk! Egyszóval boldogok vagyunk.

Ma már szívesen emlékszem az M0-ás dugóra, a félelmetes kocsisorra, s nem rettegek a hidaktól sem. Umberto emlékét továbbra is szeretettel őrzöm a szívem mélyén, de nem félek már visszagondolni rá.

A második házassági évfordulónkra, egy gyönyörű, kristályból készült cukortartót kaptam Dömétől, tele töltve cukorral.

- Azért, hogy soha többé ne legyen keserű az életed. Ha ránézel mindig jusson eszedbe, mennyire szeretlek, hogy együtt képesek vagyunk bármire.

Igen, az életem Döme mellett megédesedett, és mikor kilenc hónappal később megszületett a kislányunk Rita, már valóban elmondhattuk magunkról, hogy mindenünk megvan.

Nagyot fordult a világ velem, bár Döme szerint a világ ugyanolyan, csak én lettem boldogabb.